

zbývá platnosti zákon ze dne 22. prosince 1891, č. 6 ř. z. z r. 1892, o zřízení lékařských komor.

§ 64.

(1) Tento zákon nabude účinnosti 6 měsíců po vyhlášení.

(2) Již přede dnem účinnosti zákona lze provést opatření potřebná k tomu, aby lékařské komory podle tohoto zákona mohly včas zahájit činnost. Pokud tyto lékařské komory nebudou ustaveny, opatří výkony dosavadních komor lékařských zatímne tříčlenné správní komise jmenované příslušnými politickými úřady II. instance.

(3) Provedením zákona pověřuje se ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Udržal v. r.

Dr. Tiso v. r.

114.

Zákon ze dne 28. června 1929 o výkonu lékařské praxe.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Vykonávati lékařskou praxi na území republiky Československé jsou oprávněni, kdož jsou svéprávní a prokáží:

a) že jsou státními občany československými a

b) že mají diplom doktora veškerého lékařství některé university československého státu.

(2) Osoby, které pro marnotratnost byly částečně zbaveny svéprávnosti, neztrácejí, vyhovují-li jinak podmínkám předchozího odstavce, svého oprávnění k výkonu lékařské praxe.

§ 2.

(1) Lékařské diplomy, jichž bylo nabyto na universitách cizozemských, nahrazují průkaz uvedený v § 1 pod písm. b) jen, nostrifikovalo-li je ministerstvo školství a národní osvěty v dohodě s ministerstvem veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy, vyslechnuvši prve profesorský sbor příslušné

lékařské fakulty. Nostrifikace lékařských diplomů u cizích státních příslušníků je přípustná pouze v případech reciprocity.

(2) Předpisy o nostrifikaci cizozemských lékařských diplomů, o nejvyšším přípustném počtu těchto nostrifikací, jakož i o reversech, jimiž se zřikají práva vykonávati lékařskou praxi cizí státní příslušníci studující na zdejších universitách, budou vydány vládním nařízením po dobrozdání profesorských sborů lékařských fakult a po dobrozdání lékařských komor.

(3) Bez nostrifikace nahrazen je průkaz uvedený v § 1 pod písm. b) též diplomem doktora veškerého lékařství (diplomem ranlékařským, pokud diplom ten dosud je v platnosti), získaným do 31. července 1919 na některé universitě býv. monarchie rakousko-uherské osobou, která nabyla státního občanství československého podle některého z těchto předpisů: podle §§ 1, 2, 4, 9, 10 a 11 ústavního zákona ze dne 9. dubna 1920, č. 236 Sb. z. a n., kterým se doplňují a mění dosavadní ustanovení o nabývání a pozbývání státního občanství a práva domovského v republice Československé, podle rozhodnutí konference velvyslanců ze dne 28. července 1920 o Těšinsku, Oravě a Spiši, uveřejněného vládní vyhláškou ze dne 18. prosince 1924, č. 20 Sb. z. a n. z r. 1925, podle smlouvy mezi republikou Československou a Rakouskou o státním občanství a ochraně menšin, podepsané v Brně dne 7. června 1920 a uveřejněné pod č. 107/1921 Sb. z. a n., podle smlouvy mezi republikou Československou a republikou Polskou o otázkách právních a finančních, podepsané ve Varšavě dne 23. dubna 1925 a uveřejněné pod č. 56/1926 Sb. z. a n., konečně podle ústavního zákona ze dne 1. července 1926, č. 152 Sb. z. a n., o udělení státního občanství československého některým osobám.

§ 3.

(1) Osobám, které na území inkorporovaném podle zákona ze dne 30. ledna 1920, č. 76 Sb. z. a n. (Hlučínsko), vykonávaly do 1. května 1920 lékařskou praxi, nabyvše k tomu oprávnění podle předpisů říšsko-německých, je dovoleno konati praxi lékařskou na celém území republiky Československé, jsou-li státními občany československými.

(2) Totéž platí o osobách, které na území inkorporovaném podle opatření Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé po rozumu § 54 ústavní listiny

ze dne 23. července 1920, č. 450 Sb. z. a n. (Vitorazsko a Valčicko), vykonávaly do 31. července 1920 lékařskou praksi, nabyvše k tomu oprávnění podle předpisů rakouských, jsou-li státními občany československými.

§ 4.

Ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy může v případech zvláštního zřetele hodných, dotázat se lékařské komory, v jejímž obvodu žadatel hodlá se usídliti, svoliti k tomu, aby cizí státní příslušník, který jinak vyhovuje podmínkám uvedeným v § 1, pokud se týče v § 2, odst. 1., byl připuštěn k vykonávání praxe lékařské na celém území státu československého anebo v některé jeho části na určitou dobu nebo do odvolání.

§ 5.

(1) Cizí lékaři, kteří byli povoláni ku profesuře na některé lékařské fakultě státu československého, mohou, pokud na ní úřad profesorský zastávají, vykonávati lékařskou praksi, aniž podali průkazů předepsaných v § 1.

(2) Toto právo podrží i po normálním odchodu do pense, jestliže mezitím nabyli státního občanství československého.

§ 6.

Pokud smlouvami s jinými státy jsou či budou stanoveny podmínky, za nichž smějí lékaři, kteří jsou příslušníky těchto jiných států, vykonávati lékařskou praksi v oblasti československého státu, jsou směrodatny tyto smlouvy.

§ 7.

Osoby, které podle §§ 1 až 6 jsou oprávněny k výkonu lékařské praxe, ztrácejí toto oprávnění na dobu, po kterou jim výrokem trestního soudu nebo podle § 18 nebo nálezem čestné rady lékařské komory nebo podle jiných předpisů bylo zakázáno vykonávati jejich povolání.

§ 8.

(1) Lékař oprávněný vykonávati praksi může, pokud zákon jinak neustanovuje (§§ 4 a 6), usídliti se kdekoliv, je však povinen před zahájením praxe prokázati politickému úřadu I. stolice svého působiště (místa pravidelné ordinace), že vyhověl příslušným podmínkám tohoto zákona.

(2) Za jakých podmínek může se povolití lékaři pravidelná ordinace na několika místech, určí se vládním nařízením.

(3) Změnu působiště, jakož i vzdání se výkonu praxe je povinen lékař ve lhůtě 15denní oznámiti úřadu příslušnému podle ustanovení odst. 1. pro jeho dosavadní působiště, a jde-li o změnu působiště, též úřadu příslušnému pro nové působiště.

(4) Úřad přijímající oznámení podle odst. 1. a 3. vydá oznamujícímu o tom osvědčení.

(5) Shledá-li tento úřad, že osoba činící oznámení podle odst. 1. nevyhovuje příslušným podmínkám tohoto zákona (§§ 1 až 7), odepře vydati osvědčení a vysloví, že tato osoba není oprávněna vykonávati lékařskou praksi.

(6) Přestane-li osoba, která podle tohoto zákona oprávněně vykonávala lékařskou praksi, vyhovovati některé z podmínek v §§ 1 až 7 stanovených, vysloví politický úřad I. stolice, že a z jakých důvodů tato osoba není oprávněna dále vykonávati lékařskou praksi.

(7) O opatřeních podle odst. 4. až 6. uvědomí úřad současně příslušnou lékařskou komoru.

§ 9.

(1) Titulu „lékař“, ať již samostatně či ve spojení s nějakým přídavkem, jako „praktický lékař“, „pokladenský lékař“, „tovární lékař“ a pod., smí užívatí toliko osoba, která podle předcházejících ustanovení tohoto zákona jest oprávněna vykonávati lékařskou praksi.

(2) Titul odborného lékaře (očního, ženského a pod.) uděluje příslušný zemský úřad po dobrém zdání lékařské fakulty a příslušné lékařské komory. Podrobné předpisy vydají se vládním nařízením po dobrém zdání lékařských fakult a lékařských komor.

(3) Profesori a docenti lékařských fakult československých jsou oprávněni vykonávati odbornou praksi lékařskou a užívatí titulu odborného lékaře pro obor, z něhož se habilitovali.

(4) Lékařům není dovoleno při výkonu jejich povolání užívatí titulů v cizině nebo z ciziny získaných a podle zdejších předpisů neuznávaných.

§ 10.

(1) Každý lékař, který se výslovně nevzdal výkonu lékařské praxe, je povinen, není-li nepřekonatelné překážky, v každé době denní i noční poskytnouti první pomoc lékařskou při náhlých buď životu nebezpečných nebo jinak vážných onemocněních a nehodách.

(2) V místech, kde bydlí větší počet lékařů praksi konajících, může příslušný zemský úřad, aby zabezpečeno bylo poskytování první pomoci v každé době, zejména v době noční a o nedělích a dnech svátečních (památných), naříditi, aby měl vždy jeden nebo dle potřeby i několik lékařů pohotovost, a určití po dobrém zdání lékařské komory všechny podrobnosti.

§ 11.

(1) Za poskytnutou první pomoc náleží lékaři, pokud není k výkonu zavázán svým služebním postavením, přiměřená náhrada, jejíž výši stanoví, nedojde-li k dohodě, politický úřad I. stolice místa poskytnuté pomoci, přihlížeje ku platné sazbě. Tím není dotčeno ustanovení §§ 141 a 142 zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 8. listopadu 1928, č. 184 Sb. z. a n., o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří.

(2) Obec, v níž bydlí nemajetný ošetřovatel, je povinna, nejde-li o platební povinnost nositele sociálního pojištění, s výhradou regresního práva proti tomu, kdo platiti je povinen, vyplatiti lékaři k jeho žádosti náhradu za první pomoc ve výši honoráře úředně stanoveného.

(3) O případu sepsané protokoly a podání jsou kolku prosty.

§ 12.

(1) Nejde-li o případy, kdy lékař je k výkonu zavázán svým služebním postavením (obecní [městský] či obvodní, pokladniční, tovární lékař a pod.), anebo nejde-li o první pomoc podle § 10, nemůže býti lékař nucen k tomu, aby přijal nemocného do ošetřování, pokud není ohrožen život nebo pokud z prodloužení nehrozí újma pro zdraví nemocného.

(2) Nepřijme-li žádný lékař v místě neb v nejbližším okolí usedlý dobrovolně do svého ošetřování nemocného, jenž je způsobilý platiti, předseda (náměstek) příslušné lékařské komory určí lékaře, jenž jest povinen nemocného přijmouti do svého ošetřování, zajistí-li mu strana honorář. Až do tohoto určení ustanoví, je-li nebezpečí v prodloužení, k žádosti strany politický úřad I. stolice ošetřujícího lékaře za stejných podmínek prozatímně.

(3) Lékař je oprávněn, ačli nejde o výkon, k němuž je zavázán svým služebním postavením, upustiti od dalšího ošetřování nemocného, pokud není ohrožen život nebo pokud z prodloužení nehrozí újma pro zdraví nemoc-

ného, musí to však straně výslovně a včas oznámiti.

(4) Není-li poskytování lékařské péče zajištěno lékaři, kteří k tomu jsou povinni podle svých úředních, služebních nebo jiných zákonných předpisů, může zemský úřad po dobrém zdání příslušné lékařské komory k tomu cíli učiniti vhodná opatření.

§ 13.

(1) Lékař je zavázán zachovávat tajemství jemu jako lékaři svěřené nebo známé. Tím se nemění ničeho na zákonných předpisech stanovících povinnost svědecké výpovědi před úřady nebo soudy a povinnost činiti oznámení úřadům nebo soudům.

(2) Pokud lékař podle smlouvy sjednané s pojišťovnou zřízenou podle zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. z. a n. nebo s jinými ústavy podle zákona zřízenými, jakož i podle smlouvy sjednané s pojišťovnami soukromými (nemocenskými, úrazovými a pod.) sděluje zprávy o osobách jím vyšetřovaných, vztahuje se předpis o zachování tohoto tajemství na všechny osoby, které z povinnosti služební nabyly vědomosti o lékařově sdělení.

§ 14.

(1) Každý lékař vykonávající lékařskou praksi podle tohoto zákona má upozorňovati na zdravotní závady, které při výkonu praxe zjistí, pokud podle platných předpisů není orgánů určených k tomu, aby na takové závady upozorňovaly. Jak a komu se mají tato upozornění činiti, určí se vládním nařízením.

(2) Podle potřeby a rozhodnutí úřadů mají lékaři vykonávající lékařskou praksi podle tohoto zákona spolupůsobiti při sbírání materiálu v oboru zdravotní statistiky. Podrobné předpisy vydají se vládním nařízením.

§ 15.

(1) Lékař smí vydati vysvědčení lékařské pouze po svědomitém nestranném vyšetření a přesném zjištění všech okolností, jež účel jeho vyžaduje, podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

(2) Ve vysvědčení budiž vedle těchto okolností (odst. 1.) uveden vždy účel, za jakým se vysvědčení vydává. Označení nemoci možno vypustiti, je-li podle účelu vysvědčení postradatelné nebo z důvodných příčin povážlivé.

§ 16.

(1) Přestupky tohoto zákona a nařízení vydaných k jeho provedení trestají, pokud čin není stíhán podle zákonů trestních nebo zákona přestupkového (zák. čl. XL/1879), politické úřady I. stolice trestem na penězích (pokutou) od 100 do 10.000 Kč nebo trestem na svobodě od 24 hodin do 3 měsíců.

(2) Úřad provádějící trestní řízení ve smyslu odstavce předchozího je povinen, je-li osoba, proti níž se trestní řízení provádí, členem lékařské komory, vyrozumět tuto komoru, že řízení bylo zahájeno, a může ji před vydáním nálezu ve věci slyšeti a přiznati jí za tím účelem lhůtu aspoň 15denní. Nedojde-li vyjádření lékařské komory ve stanovené lhůtě, není úřad v dalším řízení zdržován. Výsledek trestního řízení budiž sdělen politickému úřadu II. stolice a příslušné komoře.

(3) Přestupky, jichž se dopustili vojenští lékaři v činné službě, oznámí příslušný politický úřad I. stolice příslušnému vojenskému představenému, který učiní, nepřísluší-li stíhati přestupek soudům, další opatření ve smyslu zákona ze dne 4. července 1923, č. 154 Sb. z. a n., o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním.

(4) Politický úřad II. stolice může po dobrozdání příslušné komory lékařské a po případném dobrozdání lékařské fakulty, vysloviti zákaz výkonu lékařské praxe na dobu nepřevyšující jeden rok.

(5) Zákaz výkonu lékařské praxe, po prvé na dobu ne delší 6 měsíců, je možný proti lékaři, který byl dvakrát pravoplatně potrestán pro některý přestupek §§ 10, 12 až 15 nebo pro obdobný čin trestný podle zákonů trestních nebo zákona přestupkového (zák. čl. XL/1879), a to jen do 4 měsíců ode dne, kdy druhé potrestání nabylo právní moci.

(6) Do rozhodnutí podle odst. 4. a 5. může postižený ve lhůtě 15denní podati u úřadu rozhodnutí stížnost k ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

(7) U lékařů vojenských a lékařů v civilní službě veřejné může zákaz podle odst. 4. a 5. vztahovati se toliko na výkon lékařské praxe mimoslužební.

(8) Pokuty uložené podle tohoto zákona plynou do státní pokladny.

§ 17.

Řízení podle tohoto zákona přísluší, pokud

není jinak ustanoveno, politickým úřadům, a pokud nutno rozhodnouti v nejvyšší instanci, ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

§ 18.

Stížnosti do rozhodnutí a opatření, která se stala na podkladě odst. 5. a 6. § 8, dále §§ 9, 12 a 14 tohoto zákona, nemají účinku odkladného. Ustanovení to nevztahuje se na stížnosti do nálezu trestních ani na stížnosti podle § 16, odst. 6.

§ 19.

(1) Všechny zákony a předpisy o věcech tímto zákonem upravených pozbývají platnosti, pokud tomuto zákonu odporují. Zejména pozbývají platnosti:

a) nejv. patent ze dne 2. ledna 1770 (hlavní zdravotní normativ), pokud jím vydány byly instrukce pro lékaře a ranlékaře;

b) nejv. patent ze dne 10. dubna 1773 (doplňk ke hlavnímu zdravotnímu normativu), pokud jím vydány byly instrukce pro lékaře a ranlékaře;

c) dekret dvor. kanceláře ze dne 3. listopadu 1808, č. 16135, instrukce pro lékaře a ranlékaře;

d) dekret dvor. kanceláře ze dne 24. dubna 1827, č. 11840, o povoleních pro lékaře, ranlékaře a porodní báby, aby se mohli na určitých místech usazovati, pokud dekret se vztahuje na lékaře a ranlékaře;

e) dekret dvor. kanceláře ze dne 24. ledna 1832, č. 5981, o povinnosti poskytnouti lékařskou pomoc;

f) §§ 43 až 48 zák. čl. XIV/1876, o úpravě zdravotnictví;

g) nařízení č. 4593/1901 V. K. M. (uh. kultu a vyuč.), o nabytí práva ku provozování všeobecné lékařské praxe;

h) nařízení č. 11843/1902 V. K. M. (uh. kultu a vyuč.), o jednoroční povinné nemocniční praxi;

i) zákon ze dne 15. července 1919, č. 419 Sb. z. a n., o oprávnění vykonávati lékařskou praxi na území státu československého.

(2) Ustanovení zákona ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb. z. a n., o zubním lékařství a zubní technice, zákona ze dne 14. dubna 1913, č. 67 ř. z., o zabránění a tlumení přenosných nemocí a 12. oddílu zák. čl. XIV/1876 zůstávají tímto zákonem nedotčena.

§ 20.

Provedením tohoto zákona pověřuje se ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy a ministr školství a národní osvěty v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Udržal v. r.

Dr. Tiso v. r.

Dr. Štefánek v. r.

115.

**Zákon ze dne 25. června 1929,
kterým se osvobozují věnování na oslavu
Svatováclavského tisíciletí od kolků a po-
platků a daně z obohacení.**

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Věnování (také nadační) mezi živými, učiněná v roce 1929 na oslavu Svato-
václavského tisíciletí na trvalo k účelům vyučova-
cím, dobročinným a lidumilným, osvobozují
se od poplatků a daně z obohacení.

(2) Podání, listiny a úřední úkony, pokud je
jich potřebí k právnímu uskutečnění věnování
zmíněných v odst. 1, jsou osvobozeny od kolků
a poplatků.

(3) Strana má povinnost splnění podmínek
tohoto osvobození prokázati.

(4) Došlo-li k věnování v roce 1929, ale
ještě před účinností tohoto zákona, musí býti
osvobození uplatňováno, jestliže byly příslušné
dávky předepsány před účinností tohoto zá-
kona, v neprodlužitelné 60denní lhůtě od této
účinnosti, jinak nejpozději ve lhůtě k podání
rekursu proti předepsaným dávkám.

§ 2.

(1) Osvobození podle § 1 může býti přiznáno
rovněž věnováním (také nadačním) mezi ži-
vými, sloužícím trvale jiným účelům obecně
prospěšným, učiněným v roce 1929 na oslavu
Svatováclavského tisíciletí.

(2) Osvobození podle předcházejícího od-
stavce přiznává ministerstvo financí podle
volného uvážení na žádost, doloženou potřeb-
nými průkazy a podanou u příslušného vymě-
řovacího úřadu. Při věnováních učiněných
v roce 1929 před účinností tohoto zákona třeba
za osvobození žádati v neprodlužitelné 60denní
lhůtě ode dne účinnosti tohoto zákona, v ostat-
ních případech v neprodlužitelné 60denní
lhůtě ode dne věnování.

§ 3.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlá-
šení; provésti jej ukládá se ministerstvu fi-
nancí.

T. G. Masaryk v. r.

Udržal v. r.

Dr. Vlasák v. r.